

חנה בן-דב

"תערוכות תל-אביב" / הארץ / 10.4.64 / תע' יחיד / גלריה "הדסה קלצ'קין" / תל-אביב

ציוריה של חנה בן-דב מוכיחים בפעם נוספת, לכל מי שזקוק עדיין להוכחה כזו, שלמעשה אין כל מאבק נטוש בין ציור פיגורטיבי וציור מופשט. צייר רגיש ותרבותי יכול לצייר, במסגרת השומרת על הדימוי הפיגורטיבי, ציור הבנוי כאילו לפי מיטב ההישגים שהתגבשו מאז התפתחות האמנות המופשטת. ציורה של חנה בן-דב הוא פיגורטיבי לא רק לפי תוצאותיו, אלא מנקודת מוצאו הבראשיתית, ויחד עם זאת, דרך הנחת הצבע, מבנה הכתם והיחסים הצורניים הם תוצאה של פיתוח ציורי הנובע מהאמנות המופשטת. בציור זה אין התיאור הפיגורטיבי מעיב אף כמלוא הנימה על חדות הנחת הצבע, המזכירה לעיתים את ציורה המופשט לגמרי של לאה ניקל. ציורה של חנה בן-דב מחונן בצבעוניות מתורבתת והוא ממשיך ישירות את מיטב האסכולה הצרפתית של ציורי הדומם והעירום. נושאייה של חנה בן-דב שהם למעשה כולם "דומם" (גם העירום נתפס בציורים אלה כדומם), אינם אלא אמתלה למבנה כתמי-צבעוני חופשי וקפדני בעת ובעונה אחת. ללא ספק זהו ציור היכול לגרום הנאה לא רק לקהל אוהבי האמנות אלא, ואולי במיוחד, גם לציירים.